

Predikan i St:a Ragnhilds kapell 140126

”Natten skall vika där ångest nu råder”, orden vi läste förut ur Jesaja är starka och underbara. ”Natten skall vika där ångest nu råder.”

Egentligen är det väll ord för alla tider, men också för varje särskild tid. Och visst är det väll som om just vår egen ropar särskilt stark.

Det finns så mycket ångest i oss.

Det finns så mycket ensamhet runtomkring oss.

Det finns så mycket rädsla.

Det finns alltför många krig i världen....

Men det verkar också finnas någonting annat. Det verkar också finnas motkraft till allt detta vi inte vill, allt detta omänskliga ”Natten skall vika där ångest nu råder.”

”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom.”

Ja, så fanns han plötsligt där, mannen, snickarsonen från Nasaret. Och när vi läste om honom nyss i texten från Matteusevangeliet så är han precis i början av sin gärning. Han har döpts av Johannes i Jordanflodens vatten och han har hört bekräftelsen som en röst från himlen, Du är min älskade son, du är min utvalde. Och efteråt hade han gett sig ut i öknen för att brottas med sin kallelse, -ensam och länge.

Ja nu är han plötsligt där, han slår sig ner bland folket, i Kafarnaum får vi till och med reda på. Han är som alla andra, han ser ut som alla andra. Det är kanske inte underligt att ”dom egna, inte alltid tog emot honom”. Han såg ut som alla andra, men han var inte som alla andra.

För Jesus kom till världen för att visa oss vem, vad och var Gud är.

Jesus kom till världen för att genom sitt liv, och sina handlingar ge Gud ett ansikte för oss.

Jesus kom till världen för att visa oss vad kärlek är, för Gud är kärlek.

Omvänd er och tro sa han till oss människor, tro! Himmelriket är nära, Guds rike är nära.

Ja, det finns någonting annat mitt i det så bristfälliga. Det finns någonting annat mitt i det så trasiga. Kanske som ett svar på alla våra rop där ångesten nu råder. Kanske som ett svar på all vår längtan, om att livet skulle få vara mer, få vara större, få vara annorlunda. Ja här står vi med alla våra frågor om livet om tillvaron.

Frågor om det trasiga, -längtan efter det hela.

Jo, men det är så sa han, -tro sa han, tro. Himmelriket är nära, Guds rike är nära.

Att leva som människa i den här världen, det tänker jag mig är att leva i Guds rike. Gud har skapat den, han upprätthåller den och han genomsyrar den. Den här världen utan Gud vore för mig en omöjlighet. Det handlar om berg och sjöar, om träd, växter, djur och människor. Allt finns och lever i Guds rike. Det är inte undantaget några som bibelns laglärde och även andra tycks tro.

Detsamma tänker jag att det är med Jesus död och uppståndelse. Att vara människa, det är också att få finnas i och vara indragen det som skedde. Det handlar om möjlighet till försoning om fortsatt liv där man trodde att det var försent. Också det genomsyrar den här världen, vare sig vi tror på det eller inte.

Men livet är inte bara gott, det vet vi alla. Vi vet och vi ser vad vi håller på att göra med skapelsen. Den allt mer extrema väderleken. Uppdelningen mellan människor. Vi ser bilder av svält och krig, vi ser girigheten och orättvisorna.

Guds rike till trots så finns det mycket som vill bryta ner och förstöra. Och om jag har förstått rätt så betyder ordet för den onda makten ursprungligen "den som sönderdelar". Det vill säga den som splittrar. Och visst är det effektivt om man vill ha igenom sitt, just att splittra.

Men mot detta finns det nått som helar, nått som läker, kanske som ett trots allt i den här världen. –Guds rike...

Och här är vi alla satta att vara och att finnas tänker jag. Att försöka leva ut guds rike så gott vi kan, både i det stora och i det lilla. Att sprida kärlek, att göra det som är sant, gott och rätt. I mötet oss människor emellan, i det vi arbetar med. Att vara en bra dagisfröken eller att köra bussen säkert till ändstationen, det är också en del av Guds rike.

Men Guds rike det är också någonting mer, än en god Guds kraft i skapelsen, i den här världen. Det är också någonting, för dig och mig att upptäcka. Jesus ger oss liknelser om skatten som ligger gömd i en åker, eller den om det borttappade myntet som blir återfunnet. Det är någonting man gör allt för att finna. Och som man gläds åt och som verkar förändra ens liv när det så blir funnet.

Det verkar finnas någonting där, någonstans som bara verkar ligga och vänta på att bli funnet. Det finns en inbjudan till oss var och en, en del skulle nog vilja kalla det kallelse. Och jag skulle nog vilja tillägga att det är till livet, livet så som det var tänt att vara.

Ett liv som kanske inte låter sig så lätt beskrivas. Men som kan upplevas, besjungas eller erfaras gärna i det tysta. Ett liv som i vissa benådade ögonblick kan kännas på. Tillfällen då vi om så bara för ett ögonblick kan få känna att vi är del av någonting större. Att få känna kärlek, bekräftelse, helhet...

Kan du höra honom komma skrev Nils Ferlin.

Kan du höra honom komma, att han kommer som en psalm.

-så mjuk och så drömmande stilla.

Han vandrar dig till mötes i dagarnas kvalm
och han vill dig inte alls något illa.

Nått jag tror svarar mot alla vår innersta längtan.

"Natten skall vika, där ångest nu råder" Det är ett löfte till oss från Gud själv. Det är så, vi måste få tro att det är så.

För visst är det väll så, att om slutade att tro, hoppas, vilja och längta. Ja, då hade vi ju gett upp.

Och skulle vi sluta tro, att Gud ändå är mitt i detta nu. Ja då vore det väll ute med oss.

Ja det är mycket som inte är som det ska i den här världen. Men en värld utan Gud, en mänsklighet som bara är utlämnad åt sig själv....

Vad hade vi då att hålla oss till.

”Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer – med förtroende den blinda ledstången som hittar i mörkret”. Så skrev Tomas Tranströmmer.

”Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer – med förtroende den blinda ledstången som hittar i mörkret”.

Amen